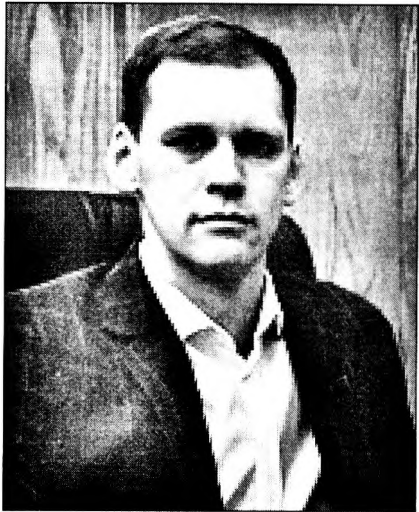

*Олексій НЕСТЕРОВИЧ,
доктор філософії, доцент,
проректор з навчально-виховної роботи
та соціального розвитку Національного
юридичного університету
імені Ярослава Мудрого*

МОЇ СПОГАДИ ПРО ВАСИЛЯ ЯКОВИЧА

Кожен з нас на своєму шляху зустрічає людей, які стають справжніми провідниками, вчителями життя. Для мене такою людиною став Василь Якович.

Василь Якович Тацій – це ім'я, яке викликає безліч спогадів і емоцій у тих, хто був з ним знайомий. Він був людиною, що надихала своїм теплом і добротою, умінням вислухати й дати пораду, готовий прийти на допомогу в будь-якій ситуації.

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого завжди був місцем, де знання переплітаються з мудрістю, а наш Василь Якович став яскравим втіленням цього ідеалу. Його видатна кар'єра у сфері права та багаторічний досвід управлінця стали запорукою процвітання нашого навчального закладу.

Будучи видатним вченим, Василь Якович приділяв велику увагу організації навчального процесу та дозвілля студентів, зокрема спорту, адже вважав, що фізична активність сприяє всебічному розвитку особистості, покращує психоемоційний стан та допомагає формувати здоровий спосіб життя.

За роки ректорства Василя Яковича для занять спортом та фізичною культурою студентів і співробітників університету в університеті було створено понад 50 спортивних об'єктів. Це чудовий новозбудований навчально-спортивний комплекс з басейном та тренажерними залами у місті Харкові та Полтаві, база відпочинку санаторій-профілакторій «Березовий гай», волейбольний та баскетбольний майданчики, бігові доріжки

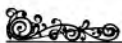

та ігрові майданчики, футбольне поле зі штучним покриттям, спортивний клуб, у підпорядкуванні якого є безліч клубів та секцій за різними видами спорту: волейболу, боксу та кікбоксингу, олімпійських видів боротьби (вільна та греко-римська), спортивних видів боротьби (самбо та дзюдо), плавання, шахів, настільного тенісу та баскетболу. Створена у 1995 р. команда волейбольного спортивного клубу «Юридична академія» зараз гідно представляє університет в різних спортивних змаганнях та активно бере участь у національних і регіональних турнірах, пропагуючи здоровий спосіб життя серед студентів та співробітників нашого навчального закладу. Завдяки цьому університет досяг вражаючих спортивних успіхів, щороку здобуваючи золоті, срібні та бронзові медалі на змаганнях різного рівня. Серед спортсменів університету є заслужені майстри спорту України, міжнародні гросмейстери та міжнародні майстри з шахів, а також майстри спорту України міжнародного класу.

Ми познайомилися з Василем Яковичем на нараді щодо розвитку спортивного плавання в університеті. Василь Якович запросив на зустріч президента Федерації плавання міста Харкова Ігоря Швидкого та мене як віцепрезидента цієї Федерації. Під час наради було порушено багато важливих питань. Мене вразила глибока обізнаність Василя Яковича щодо плавання та спортсменів, які тренуються або тренувалися в плавальному клубі університету. Він із великим захопленням ділився знаннями про їхні результати та рекорди, склад команди, а також розповідав про видатних спортсменів, які навчалися в університеті в різні роки, їхні досягнення та кар'єрний шлях після навчання – хто де працює і як склалося їхнє життя.

У межах цієї зустрічі було підписано меморандум про співпрацю щодо розвитку спортивного плавального клубу між Федерацією плавання та Університетом, і Василь Якович запропонував мені працювати в його команді, що стало для мене великою честю.

Завдяки нашій співпраці плавальний клуб Університету значно примножив свої досягнення на регіональних і всеукраїнських змаганнях. Василь Якович з радістю відвідував спортивний комплекс під час тренувальних занять. На зустрічах із спортсменами він уважно вислуховував проблеми та надавав необхідну підтримку. Пам'ятаю, як він особисто організував зустріч із групою студентів-плавців, щоб обговорити їхні ідеї щодо ефективного поєднання навчання з тренуваннями для досягнення кращих спортивних результатів без шкоди для навчання. Він вважав, що плавання – це життєва необхідна навичка, якою

повинен володіти кожен студент, та вірив, що спорт і освіта тісно пов'язані між собою, адже здорове тіло – запорука активного розуму. Це свідчило про його глибоку зацікавленість у розвитку спортивного руху команди та особисто кожного студента. Він умів налагоджувати контакт зі студентами, мотивувати їх, що сприяло досягненню ними високих результатів у навчанні, спорті, стимулювало до здобуття перемог та встановлення нових рекордів.

Особливою рисою Василя Яковича було його невпинне прагнення до вдосконалення. Зупинитися на досягнутому для нього було просто неможливо через його рішучий характер.

Після чергової наради на початку 2017–2018 навчального року Василь Якович поставив завдання щодо участі команди плавального клубу в регіональних, національних та міжнародних змаганнях, зокрема в міжнародних змаганнях на відкритій воді в запливі через Босфор «Samsung Cross-continental Swimming Race», які щороку відбуваються в Стамбулі (Туреччина). У цих змаганнях беруть участь спортсмени-професіонали, аматори та просто новачки у плаванні, яким необхідно подолати 6,5 км від азійської до європейської частини протоки Босфор. У 2018 р. у змаганнях брали участь близько 2,5 тисяч спортсменів з різних куточків світу, команда Університету складалася з 22 спортсменів, серед яких були як досвідчені плавці, так і новачки – аспіранти, студенти та співробітники, зокрема нинішній заступник Міністра оборони України Сергій Мельник, доцент кафедри криміналістики Василь Білоус, керівник секції оздоровчого плавання Михайло Медведєв, аспірант кафедри конституційного права Дмитро Філіпський.

Команду плавального клубу Університету після успішного виступу на міжнародних змаганнях особисто привітали Василь Якович та керівництво Харківської обласної державної адміністрації. Вони висловили вдячність харківським плавцям зі спортивного клубу Університету за їхню невтомну працю та любов до плавання, які підкорили протоку Босфор. Було зазначено, що кожен з нас пише історію Харкова своїми зусиллями. Плавці втілили дух свободи та єдності, що панує у протоці Босфор, і їхні досягнення не лише підвищують престиж нашого регіону, а й об'єднують людей незалежно від їхнього походження.

Завдяки ініціативі Василя Яковича, ці змагання стали невід'ємною частиною щорічного календаря плавального клубу Університету. За його настановою я також щороку брав участь у запливі через Босфор, у 2019 та 2021 рр. завоював бронзову медаль.

Досягнення плавального клубу Університету спонукали Василя Яковича активізувати розвиток спортивного руху в Університеті. Він запросив мене на зустріч і запропонував очолити навчально-спортивний комплекс Університету, що стало для мене великою честю.

Василь Якович безмежно любив спорт та вважав, що і спорт, і любов вимагають відданості та зусиль, надихають долати будь-які труднощі, прагнути до вдосконалення. Спорт для нього був способом життя, що об'єднує людей і формує справжні дружні зв'язки, дозволяє пережити радість від кожної перемоги.

Після того як я очолив навчально-спортивний комплекс, Василь Якович поставив мені завдання зробити все можливе для підвищення іміджу спортивного комплексу Університету, зробити його центром студентського та спортивного життя нашого міста. Задля виконання цієї мети в нашому комплексі щотижня проводились регіональні, всеукраїнські та міжнародні змагання з волейболу, плавання, дзюдо, чирлідінгу, спортивних танців, баскетболу, вільної боротьби та інших видів спорту. Це активне залучення молоді до фізичної культури та здорового способу життя стало можливим завдяки пристрасті Василя Яковича до спорту.

Одним із найулюбленіших видів спорту Василя Яковича був волейбол. Це, напевно, пов'язано з тим, що ще зі шкільних років він активно займався цією грою, а під час студентства очолював волейбольну команду Харківського юридичного інституту, яка на той час займала провідні позиції у студентському волейболі.

Незважаючи на будь-які обставини та труднощі, він особисто відвідував кожне змагання, завжди знаходив час поспілкуватися з командою перед початком гри, надихнути гравців, дати цінні поради, але водночас не забував отримати задоволення від гри.

Найбільш яскравим спогадом, що спадає на думку, є матч, в якому ветерани волейбольного клубу Університету зійшлися у протистоянні з діючими гравцями клубу з нагоди 80-річного ювілею Василя Яковича. Ця подія викликала в мені багато емоцій і вражень, адже це була не лише спортивна битва, а й справжнє свято волейболу в таку визначну подію. Мене приємно вразило, як багато людей з різних куточків країни виявили бажання доєднатися до цієї події, і все тому, що особисто знали Василя Яковича і хотіли розділити з ним цю мить єднання. Вони з радістю та честю відгукнулися, щоб насолодитися атмосферою гри та побачитися з Василем Яковичем. У залі зібралася велика кількість глядачів, які щедро аплодували, створюючи, таким чином, надзвичайно позитивну

атмосферу. Їхні оплески звучали голосно і жваво, наповнюючи простір емоціями та ентузіазмом.

Коли Василь Якович прийшов на матч, атмосфера вже була заряджена енергією. Запрошені гості та друзі, вболівальники заповнили трибуни, з нетерпінням чекаючи на початок гри. Ветерани, яких я знав лише з розповідей, виглядали впевнено, але й трішки стривожено, адже перед ними стояли молоді, сповнені сил і амбіцій гравці. Я не міг дочекатися, коли побачу, як досвід зустрінеться з молодістю.

Серед найбільш вражаючих моментів події, які мені запам'яталися, були вступне слово Василя Яковича та його слова вдячності гравцям, проникливі до сліз. Він був розчуленим, адже проведення цього заходу було заплановано як сюрприз для нього. Я зрозумів, що це був не просто матч, а чудова можливість для всіх учасників: ветеранів, молоді, вболівальників, Василя Яковича – об'єднатися через волейбол. Ця подія показала мені, як спорт здатен об'єднувати покоління, а також надихати на нові звершення. Василь Якович вийшов із спортивної зали сповнений вражень і захоплення, адже побачив, як сильна воля і командний дух можуть творити дива.

Цей матч залишиться в моїй пам'яті як символ єдності, дружби та безмежної любові до спорту. Спостерігаючи за грою, я зрозумів, що незалежно від віку, ми всі можемо вчитися один в одного і надихати одне одного на досягнення нових вершин.

Вплив Василя Яковича на моє життя важко переоцінити, адже він не лише навчав нас предметів у галузі права, а й допомагав розвивати моральні цінності та ставлення до життя.

Мені за честь було працювати з Василем Яковичем на посаді проректора. Я часто радився з ним з питань організації навчального процесу, проведення ремонтних робіт у будівлях, удосконалення житлових умов для студентів у гуртожитках. Василь Якович завжди давав суттєві поради, визначав напрямки роботи та підказував оптимальні рішення.

Війна внесла зміни в життя кожного з нас. Василь Якович щиро хвилювався за всіх працівників і студентів, постійно телефонував, цікавився ситуацією в університеті та надавав корисні поради, брав активну участь у матеріальній підтримці наших військових підрозділів та членів колективу університету.

Найбільше мене вражала його непохитна впевненість, що найважливіше в житті – це родина. Він завжди акцентував на необхідності формувати та оберігати сімейні цінності та говорив студентам, що на першому

курсі навчаються, на другому – закохуються, а третьому або четвертому – одружуються, а на п'ятому – народжують дітей. Василь Якович часто повторював, що всі звершення та досягнення можливі лише, коли поряд з тобою є родина, яка може тебе підтримати, підбадьорити чи порадіти твоїм успіхам.

Василь Якович також вчив нас людяності та постійно нагадував про її важливість. Він завжди знаходив слова, які підбадьорювали, акцентував на доброті, повазі до інших і відповідальності. Завдяки йому я навчився цінувати кожну людину, кожен момент і кожну можливість. Його приклад надихає мене ставати кращою версією себе. Це почуття віри дало мені поштовх йти вперед, долати труднощі і не боятися помилок. Навіть сьогодні, займаючи посаду проректора, ті вміння й навички, які я отримав від Василя Яковича, досі є безцінними для мене.

Вірю, що справжні вчителі залишають слід не лише в розумі, а й у серці своїх учнів. Я щиро вдячний Василю Яковичу за те, що він допоміг мені знайти свій шлях, за те, що завжди був поряд і вірив у мене. Його мудрість, доброта і підтримка залишаться зі мною назавжди, і я прагну передати ці цінності іншим, так само, як він передав їх мені. Його приклад надихає мене в моїй професійній діяльності, і я впевнений, що його внесок у розвиток Університету та виховання молодих правознавців залишиться в історії назавжди.

